

ПЪСЕНЬ БЕЗЪ ДУМИ

На брата ми Стефанъ (†)

Азъ нося въ душата си пѣсень,
Печална, нечувана още,
И чезна безпжтно унесенъ
Отъ сетното чудо
На лунната синкава нощъ,—
О сънь безъ пробуда!

И отгласъ не търся, участие
Не търсилъ съмъ нивга, и знамъ
Че моята горестъ и щастие
По пжтя безлюдень
До край ще износя, но самъ,—
О сънь безъ пробуда!

Кому ли душа ще пришепне
Последни слова: лека нощъ!
Когато въ умора се сепне
Изъ черна прокуда
До прага на вѣченъ разкошъ?—
О сънь безъ пробуда!